វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

ក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋ/រដ្ឋសភា

ក្រឹត្យ/ច្បាប់/៥៦ ក្រ/២៦ កក្កដា ១៩៨៩

ច្បាប់ ស្តីពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ និង គ្រួសារ

ជំពូកទី ១: បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

មាត្រា១:

ច្បាប់ស្តីពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ និង គ្រួសារដោយផ្អែកលើមាត្រា៧ និង មាត្រា៨ នៃរដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃរដ្ឋកម្ពុជា មានគោលដៅដាក់បទបញ្ជា និង ការពារការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ និង គ្រួសារ ធានាសមភាពរវាងសហព័ទ្ធក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ និង ក្នុងជីវិភាពគ្រួសារ ពង្រឹងការទទួលខុសត្រូវរបស់ឪពុកម្តាយក្នុងការចិញ្ចឹមថែរក្សាកូន និង ជំរុញការបណ្តុះបណ្តាលសីលធម៌ និង ការអប់រំកូន ដើម្បីអោយទៅជាពលរដ្ឋល្អ មានមនសិការស្នេហាជាតិ ស្រឡាញ់ការងារ មានសម្បជញ្ញៈទទួលខុសត្រូវ ចំពោះសង្គម ។

មាត្រា២:

ហាមឃាត់ដាច់ខាតនូវអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលគូស្រករនៅក្មេងពេក អាពាហ៍ពិពាហ៍ដោយបង្ខិតបង្ខំ អំពើដែលមានឧបសគ្គដល់សេរីភាពនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ ។

ជំពូកទី ២ :អំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍

ផ្នែកទី ១: អំពីល័ក្ខខ័ណ្ឌដែលត្រូវមាន ដើម្បីរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍

មាត្រា៣:

អាពាហ៍ពិពាហ៍គឺជាកិច្ចសន្យាដ៏ឱឡារិកមួយធ្វើឡើងដោយបុរសម្នាក់ និង ស្ត្រីម្នាក់ដែលប្តេជ្ញាថា ខ្លួននឹងរួមសមគ្គសង្វាសជាមួយគ្នាតាមបញ្ញត្តិច្បាប់ ហើយដែលមិនអាចរំលាយទៅវិញបានតាមទំនើងចិត្តរបស់ខ្លួន ។

អាពាហ៍ពិពាហ៍នឹងមានអានុភាពពេញលក្ខណៈច្បាប់បាន លុះត្រាតែអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះធ្វើឡើងស្រប តាមក្បួនខ្នាតដែលមានចែងក្នុងច្បាប់នេះ ។

មាត្រា៤:

បុរស និង នារីដែលមានអាយុពេញលក្ខណៈច្បាប់មានសិទ្ធិពេញលេញក្នុងការសំរេចអាពាហ៍ពិពាហ៍ ។ ភាគីម្ខាងមិនអាចបង្ខំឆន្ទៈរបស់ភាគីម្ខាងទៀតបានឡើយ ។

គ្មាននរណាមួយអាចបង្ខំបុគ្គលម្នាក់អោយរៀប ឬ រារាំងមិនអោយរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍បានឡើយ បើអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះរៀបតាមក្បួនខ្នាតដែលមានចែងក្នុងច្បាប់នេះ ។

មាត្រា៥:

អាចរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍បាន បុរសចាប់ពីអាយុ២០ឆ្នាំឡើង នារីចាប់ពីអាយុ១៨ឆ្នាំឡើង ។

ក្នុងករណីពិសេស បុរសដែលមានអាយុមិនទាន់ដល់ ២០ឆ្នាំ និង នារីដែលមានអាយុមិនទាន់ដល់ ១៨ ឆ្នាំ អាចរៀបអាពាហ៍ពិពាហស្របច្បាប់បាន ប្រសិនបើនារីមានផ្ទៃពោះ ហើយមានការអនុញ្ញាតពីឪពុកម្តាយ ឬ អ្នកអាណាព្យាបាល ។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

មាត្រា៦:

មិនអាចរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍បាន :

- បុគ្គលមានភេទដូចគ្នា
- បុគ្គលគ្មានពលានុភាពនៃលិង្គ
- បុគ្គលមានជម្ងឺឃ្លង់ របេង មហារីក កាមរោគ ដែលមិនទាន់ព្យាបាលបានជាដាច់
- ជនវិកលចរិត ជនមិនដឹងខុសត្រូវ
- បុគ្គលមានចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍ពីមុនមិនទាន់រលាយ ។

មាត្រា៧:

អាពាហ៍ពិពាហ៍ត្រូវហាមឃាត់រវាងបុគ្គលដែលជាប់ចំណងញាតិលោហិត ឬ ញាតិពន្ធក្នុងខ្សែផ្ទាល់គ្រប់ថ្នាក់ ទោះចំណងនោះមានខាន់ស្លាក្ដី ឥតខាន់ស្លាក្ដី ឬ សាច់ចិញ្ចឹមក្ដី ។

មាត្រា៨:

អាពាហ៍ពិពាហ៍ត្រូវហាមឃាត់ រវាងសាខាញាតិ ទោះសាខាញាតិនោះមានខាន់ស្លាក្ដី ឥតមានខាន់ស្លាក្ដី សាច់ចិញ្ចឹមក្ដី រួមម្ដាយក្ដី រួមឪពុកក្ដី រួមឪពុកម្ដាយក្ដី ជាញាតិលោហិតក្ដី ឬ ជាញាតិពន្ធក្ដី រហូតដល់ថ្នាក់ទី៣ រាប់ទាំងថ្នាក់ទី៣ នេះផង ។

ក្នុងករណីពិសេស ប្រសិនបើសហព័ទ្ធណាមួយស្លាប់ សហព័ទ្ធដែលនៅរស់អាចរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយ សាខាញាតិពន្ធ ថ្នាក់ទី២ ឬ ថ្នាក់ទី៣ បាន ។

មាត្រា៩:

ក្រោយពីអាពាហ៍ពិពាហ៍រលាយដោយមូលហេតុប្ដីស្លាប់ មោឃភាពនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ ឬ លែងលះគ្នា នារីអាចរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ថ្មីមួយទៀតបាន ប៉ុន្ដែត្រូវស្ថិតនៅក្នុងវិធវភាព "ភាពមេម៉ាយ" ចំនួន ៣០០ថ្ងៃ គិតពីថ្ងៃដែលប្ដីស្លាប់ ឬ ពីថ្ងៃប្រកាសសាលក្រមដែលសំរេចពីមោឃភាពនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ ឬ ពីថ្ងៃប្រកាសសាលក្រមស្ថាពរនៃការលែងលះ ។ ក្នុងករណីដែលតុលាការប្រជាជនបានចេញដីកាសំរេចអោយប្ដីប្រពន្ធ នៅបែកគ្នានោះ សាលក្រមនៃការលែងលះត្រូវគិតវិធវភាពតាំងពីថ្ងៃ ដែលចេញដីកានេះ ។

ប៉ុន្ដែ បើនារីរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍មុនផុតរយៈពេល ៣០០ ថ្ងៃ ប្ដីដែលរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ថ្មីនេះ ត្រូវចាត់ទុកជាឪពុករបស់កូនដែលកើតក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ថ្មីនេះ លើកលែងតែមានការជំទាស់ពីប្ដីមុន ដោយមាន ភស្ដុតាងច្បាស់លាស់ ។

មាត្រា១០:

ក្នុងករណីដែលសហព័ទ្ធណាមួយបាត់ខ្លួនកន្លងហួសពីមួយឆ្នាំ គិតពីថ្ងៃដែលបាត់ខ្លួននោះមក ដោយគ្មានដំណឹងអ្វីសោះ ហើយក៏គ្មាននរណាដឹងថា ជននោះស្លាប់ ឬ រស់ សហព័ទ្ធម្នាក់ទៀតអាចនឹងរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ទៀតបានបើផុតរយៈ ១៥ថ្ងៃ គិតពីថ្ងៃប្រកាសសាលក្រមដែលបញ្ជាក់ថា ជននោះបាន បាត់ខ្លួនពិតមែន ។

ជនណាក៏ដោយ មិនអាចប្ដឹងសុំបដិសេធអាពាហ៍ពិពាហ៍ថ្មីនេះបានឡើយ ទោះបីសហព័ទ្ធដែលបាត់ខ្លួន នោះត្រឡប់មកវិញក៏ដោយ ។

មាត្រា១១:

មុនពេលរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ អនាគតប្ដី ប្រពន្ធ ត្រូវប្ដឹងដល់គណៈកម្មាធិការប្រជាជនឃុំ ឬ សង្កាត់ខាងលំនៅរបស់នារី ដោយមានឪពុក ឬ ម្ដាយ ឬ អ្នកអាណាព្យាបាលចូលរួមផងក៏បាន ។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

មាត្រា១២:

ប្រធាន ឬ សមាជិកនៃគណៈកម្មាធិការប្រជាជនឃុំ ឬ សង្កាត់ក្នុងឋានៈជាមន្ត្រីអត្រានុកូលដ្ឋាន ត្រូវប្រកាសផ្សាយជាសាធារណៈនូវ អាពាហ៍ពិពាហ៍នោះ ដោយបិទប័ណ្ណប្រកាសនៅលំនៅរបស់ នារី និង នៅទីស្នាក់ការឃុំ ឬ សង្កាត់របស់ខ្លួន។

ប័ណ្ណប្រកាសពីរទៀត ត្រូវផ្ញើទៅជូនមន្ត្រីអត្រានុកូលដ្ឋានឃុំ ឬ សង្កាត់ ខាងបុរស ដើម្បីយកទៅបិទនៅ លំនៅរបស់បុរស និង នៅទីស្នាក់ការឃុំ ឬ សង្កាត់របស់ខ្លួន។

ប័ណ្ណប្រកាសត្រូវចុះ :

១- ត្រកូល ឈ្មោះ អាយុ មុខរបរ និង លំនៅនៃអនាគតប្តី និង ប្រពន្ធ

២- ត្រកូល ឈ្មោះ អាយុ មុខរបរ និង លំនៅរបស់ឪពុកម្តាយនៃអនាគតប្តី ប្រពន្ធ "បើឪពុក ឬ ម្តាយស្លាប់ ត្រូវដាក់ថាស្លាប់ផង"។

៣- រយៈពេលប្តឹងជំទាស់

មាត្រា១៣:

ប័ណ្ណប្រកាសត្រូវបិទផ្សាយក្នុងរយៈពេល ១០ថ្ងៃ ដើម្បីអោយជនដែលមានផលប្រយោជន៍ក្នុងរឿងនេះដឹងឮ ហើយអាចប្តឹងជំទាស់នឹងអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះបាន ប្រសិនបើមានការមិនយល់ស្របនឹងអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះ។ ផុតរយៈពេល១០ថ្ងៃនេះពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍អាចធ្វើទៅបាន បើគ្មានការប្តឹង ជំទាស់។

មាត្រា១៤:

អាពាហ៍ពិពាហ៍នឹងចាត់ទុកជាត្រឹមត្រូវតាមលក្ខណៈច្បាប់បាន លុះត្រាតែបុរស និង នារី ដែលស្ម័គ្រចិត្តយកគ្នាជាប្តីប្រពន្ធ ចុះកិច្ចសន្យាអាពាហ៍ពិពាហ៍នៅចំពោះមុខមន្ត្រីអត្រានុកូលដ្ឋានខាងលំនៅរបស់នារី។

កិច្ចសន្យានេះត្រូវចុះក្នុងបញ្ជីអាពាហ៍ពិពាហ៍ហើយត្រូវចុះហត្ថលេខាដោយមន្ត្រីអត្រានុ កូលដ្ឋាន ប្តី ប្រពន្ធ និង សាក្សីគ្រប់អាយុការពីរនាក់។

ផ្នែកទី ២

អំពីបណ្តឹងទាស់មិនអោយរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍

មាត្រា១៥:

ក្នុងរយៈពេល ១០ថ្ងៃ គិតពីថ្ងៃដែលបិទផ្សាយជាសាធារណៈ ញាតិក្តី ជនដែលមានប្រយោជន៍ក្នុងរឿងនេះក្តី អាចនឹងប្តឹងជំទាស់មិនអោយរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍បាន។

មាត្រា១៦:

បណ្តឹងទាស់នេះនឹងយកជាការបាន លុះណាតែអ្នកប្តឹងជំទាស់ចុះហត្ថលេខាលើពាក្យរបស់ ខ្លួន ដោយផ្ទាល់ដៃខ្លួនឯង។

បណ្តឹងនេះត្រូវចង្អុលពីមូលហេតុនៃការប្តឹងទាស់។ មូលហេតុដែលអាចយកមកប្តឹងជំទាស់បាននោះ គឺ អសមត្ថភាពរបស់បុរស ឬ នារី ឬ មានប្រការណាមួយដែលច្បាប់ហាមឃាត់ក្នុងមាត្រា ៥ វាក្យខណ្ឌទី ១ មាត្រា ៦ មាត្រា ៧ និង មាត្រា ៨ នៃច្បាប់នេះ។

មាត្រា១៧:

បណ្តឹងទាស់នោះត្រូវអ្នកប្តឹងជំទាស់ ឬ តំណាងរបស់ខ្លួនយកទៅជូនគណៈកម្មាធិការប្រជាជនឃុំ ឬ សង្កាត់ខាងលំនៅនៃអនាគតប្រពន្ធ។ គណៈកម្មាធិការនេះ ត្រូវសំរេចក្នុងរយៈពេល ៣ថ្ងៃ គិតពីថ្ងៃទទួលបណ្តឹងទាស់។

បើអ្នកប្តឹងជំទាស់ ឬ អនាគតប្តី ប្រពន្ធ មិនសុខចិត្តនឹងសេចក្តីសំរេចនេះ គណៈកម្មាធិការប្រជាជនឃុំ ឬ សង្កាត់ ត្រូវបញ្ជូនសំណុំរឿងទៅតុលាការប្រជាជនក្នុងរយៈពេល៥ថ្ងៃយ៉ាងយូរ គិតពីថ្ងៃទទួលបណ្តឹងទាស់ ដើម្បីសំរេច។

មាត្រា១៨:

តុលាការប្រជាជន ត្រូវសំរេចសេចក្តីពីបណ្តឹងទាស់ក្នុងរយៈពេល ៧ថ្ងៃយ៉ាងយូរគិតពីថ្ងៃ បានទទួលសំណុំរឿង។

សាលក្រមរបស់តុលាការប្រជាជន មិនអាចប្តឹងតវ៉ាបានឡើយ ទោះបីសាលក្រមនោះជាសាលក្រមកំបាំងមុខក៏ដោយ។

មាត្រា១៩:

បើតុលាការប្រជាជនបដិសេធបណ្តឹងទាស់ចោល អនាគតប្តី ប្រពន្ធ អាចរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍បាន។

បើតុលាការប្រជាជនចាត់ទុកបណ្តឹងទាស់នោះជាត្រឹមត្រូវ មន្ត្រីអត្រានុកូលដ្ឋានត្រូវបញ្ឈប់មិនអោយ រៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍។

មាត្រា២០:

នៅពេលដែលដឹងថា បុរស ឬ នារី ជាអសមត្ថជន ឬ មានប្រការណាមួយដែលច្បាប់ហាមឃាត់ដូចមានចែងក្នុងមាត្រា ១៦ មន្ត្រីអត្រានុកូលដ្ឋានមានសិទ្ធិជំទាស់មិនអោយរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ ដោយធ្វើរបាយការណ៍ពីបណ្តឹងទាស់នេះ ជូនទៅតុលាការប្រជាជនក្នុងរយៈពេល ២ថ្ងៃយ៉ាងយូរ ដើម្បី សំរេច។

តុលាការប្រជាជន ត្រូវសំរេចសេចក្តីតាមបទប្បញ្ញត្តិដែលមានចែងក្នុងមាត្រា ១៨ និង ១០ ខាងលើ។

ផ្នែកទី ៣

អំពីមោឃភាពនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍

មាត្រា២១:

អាពាហ៍ពិពាហ៍ត្រូវទុកជាមោឃៈ ប្រសិនបើអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះចុះបញ្ជីនៅពេលដែលសហព័ទ្ធណាម្នាក់ឆ្កួត ឬ មិនដឹងខុសត្រូវ។ តែបើសហព័ទ្ធនោះបានជាស្រួលឡើងវិញហើយ ហេតុដែលនាំ អោយទុកជាមោឃៈនោះត្រូវរលាយទៅវិញដែរ។

មាត្រា២២:

អាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងបុរសអាយុតិចជាង ២០ ឆ្នាំ ឬ នារីអាយុតិចជាង ១៨ ឆ្នាំ ត្រូវទុកជា មោឃៈ។

អាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលទុកជាមោឃៈនោះនឹងលែងមោឃៈទៅវិញ កាលបើប្តី ឬ ប្រពន្ធនោះចំរើនវ័យដល់អាយុតាមបញ្ញត្តិច្បាប់ ឬ ក្នុងករណីដែលមានចែងក្នុងមាត្រា ៥ វាក្យខណ្ឌទី ២។

មាត្រា២៣:

អាពាហ៍ពិពាហ៍ត្រូវទុកជាមោឃៈ កាលបើសហព័ទ្ធណាម្នាក់ប្តឹងថាខ្លួនត្រូវគេចាប់បង្ខំ អោយរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍។

ការប្តឹងសុំមោឃភាពនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ត្រូវផុតអាជ្ញាយុកាល ប្រសិនបើការប្តឹងនោះមិនធ្វើក្នុងរយៈ ៦ ខែ គិតពីថ្ងៃដែលគេលែងបង្ខំនោះមក។

មាត្រា២៤:

អាពាហ៍ពិពាហ៍ត្រូវទុកជាមោឃៈ បើចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍មុនរបស់សហព័ទ្ធណាម្នាក់មិន ទាន់រលាយ។

ការប្តឹងសុំមោឃភាពនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ក្រោយ មិនអាចធ្វើបានឡើយ បើក្រោយពីថ្ងៃចុះអាពាហ៍ពិពាហ៍ ក្រោយនេះមក អាពាហ៍ពិពាហ៍មុនត្រូវបានរំលាយ។

មាត្រា២៥:

អាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងញាតិលោហិត ឬ ញាតិព័ន្ធក្នុងថ្នាក់ដែលច្បាប់ហាមឃាត់ត្រូវទុកជា មោឃៈ លើកលែងតែករណីដែលមានចែងក្នុងមាត្រា ៨ វាក្យខ័ណ្ឌទី ២ ។

ការប្តឹងសុំមោឃភាពនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ខាងលើនេះ មិនអាចផុតអាជ្ញាយុកាលឡើយ ។

មាត្រា២៦:

មានតែសហព័ទ្ធ រដ្ឋអាជ្ញា និង ជនដែលមានប្រយោជន៍ស្របច្បាប់ក្នុងការប្តឹងសុំមោឃភាពនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ទេ ទើបអាចដាក់ពាក្យប្តឹងសុំមោឃភាពនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ទៅតុលាការប្រជាជន បាន ។

បើជនដែលបានដាក់ពាក្យប្តឹងនោះស្លាប់ សិទ្ធិវន្តអាចប្តឹងជំនួសបាន ។

មាត្រា២៧:

កូនកើតអំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលតុលាការបានប្រកាសជាមោឃៈ ត្រូវទុកជាកូនមានខាន់ស្លា ទោះបីហេតុដែលនាំអោយមានមោឃភាពនោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ។

សិទ្ធិ និង កាតព្វកិច្ចរបស់ឪពុក ម្តាយ និង កូន ត្រូវមានដូចគ្នាក្នុងករណីនៃឪពុក ម្តាយលែងលះគ្នា ។

ការចែកទ្រព្យសម្បត្តិរវាងប្តី ប្រពន្ធ នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលតុលាការប្រកាសជាមោឃៈក៏ត្រូវធ្វើដូចក្នុង ករណីលែងលះគ្នាដែរ ។

មាត្រា២៨:

តុលាការប្រជាជនត្រូវចាត់ចែងអោយចម្លងសេចក្តីវិនិច្ឆ័យនៃសាលក្រមស្ថាពរដែល ប្រកាសមោឃភាពអាពាហ៍ពិពាហ៍ ចុះនៅរឹមទំព័រនៃសំបុត្រអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលត្រូវទុកជាមោឃៈ ។

ផ្នែកទី ៤

សិទ្ធិ និង ករណីយកិច្ចរបស់សហព័ទ្ធ

មាត្រា២៩:

ក្នុងគ្រួសារ ប្តី ប្រពន្ធ ត្រូវមានភាពស្មើគ្នាលើគ្រប់ទស្សនៈ ។

មាត្រា៣០:

ប្តី ប្រពន្ធ មានករណីយកិច្ចស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក គោរពគ្នាទៅវិញទៅមក ថែរក្សាគ្នា និង ជួយគ្នាទៅវិញទៅមក ដើម្បីឈានទៅកាន់វឌ្ឍនភាពព្រមទាំងកសាងគ្រួសារមួយ មានសាមគ្គី ភាព និង ប្រកបដោយសុភមង្គល ។

មាត្រា៣១:

ប្រពន្ធ និង ប្តី មានសិទ្ធិជ្រើសដោយសេរីនូវវិជ្ជាជីវៈរបស់ខ្លួន មានសិទ្ធិចូលរួមប្រាស្រ័យ ដោយសេរីក្នុងសកម្មភាពនយោបាយ វប្បធម៌ និង សង្គម ។

មាត្រា៣២:

ប្រពន្ធ និង ប្តី មានសិទ្ធិស្មើគ្នាក្នុងការប្រើប្រាស់ ការអាស្រ័យផល ការចាត់ចែងទ្រព្យសម្បត្តិរួម ។

សហព័ទ្ធម្នាក់ៗ មានសិទ្ធិពេញលេញក្នុងការប្រើប្រាស់ អាស្រ័យផល និង ចាត់ចែងទ្រព្យផ្ទាល់របស់ខ្លួន ។

មាត្រា៣៣:

ទ្រព្យសម្បត្តិរួម គឺជាអ្វីៗទាំងអស់ដែលសហព័ទ្ធទាំងពីររកបានជាមួយគ្នា ឬ សហព័ទ្ធណា ម្នាក់រកបានក្នុងរយៈពេលមានចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍ ។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

មាត្រា៣៤:

ត្រូវចាត់ទុកជាទ្រព្យសម្បត្តិផ្ទាល់របស់សហព័ទ្ធ :

១-ទ្រព្យសម្បត្តិដែលសហព័ទ្ធមានមុនរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍

២-ទ្រព្យសម្បត្តិដែលសហព័ទ្ធបានទទួលជាអំណោយ ជាមតិក ឬ ជាអច្ច័យទានក្នុងយៈពេលមានចំណង អាពាហ៍ពិពាហ៍។

មាត្រា៣៥:

ត្រូវធ្លាក់លើបន្ទុកទ្រព្យសម្បត្តិរួម :

១- ការផ្គត់ផ្គង់គ្រួសារ និង ចំណាយដើម្បីអប់រំ និង បណ្ដុះបណ្ដាលកូន

២- បំណុល និង កាតព្វកិច្ចទាំងឡាយដែលសហព័ទ្ធទាំងពីរបានព្រមព្រៀងគ្នាសំរេចក្នុងពេលមានចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍ ឬ ដែលសហព័ទ្ធណាម្នាក់សំរេចក្នុងរយៈពេលមានចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍ដោយមានការ យល់ព្រមពីសហព័ទ្ធម្នាក់ទៀត។

មាត្រា៣៦:

សហព័ទ្ធម្នាក់ៗ អាចប្រើប្រាស់សំភារៈដែលជាទ្រព្យសម្បត្តិរួម តាមការតម្រូវនៃសំភារៈ នោះ។

សហព័ទ្ធទាំងពីរនាក់ត្រូវគ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិរួមជាមួយគ្នា ។ សហព័ទ្ធម្នាក់អាចទាមទារអោយសហព័ទ្ធម្នាក់ទៀត យល់ព្រមលើវិធានការចាំបាច់ ដើម្បីថែទាំទ្រព្យសម្បត្តិរួម ឬ រក្សាទុកតំលៃរបស់ទ្រព្យសម្បត្តិ នោះ។

មាត្រា៣៧:

ទ្រព្យសម្បត្តិរួមអាចលក់ដូរ ឬ ធ្វើអំណោយបាន លុះត្រាតែមានការព្រមព្រៀងពីសហព័ទ្ធ ទាំងពីរ។

ជំពូកទី ៣: អំពីការលែងលះគ្នា

ផ្នែកទី ១: អំពីមូលហេតុនៃការលែងលះគ្នា

មាត្រា៣៨:

ការលែងលះគ្នា គឺការផ្ដាច់ចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ប្ដី ប្រពន្ធដែលបានរៀបការពេញ ច្បាប់ ក្នុងពេលរស់នៅទាំងពីរនាក់។

មាត្រា៣៩:

ប្ដី ឬ ប្រពន្ធ អាចប្ដឹងសុំលែងលះគ្នាបាន កាលបើមានមូលហេតុគ្រប់គ្រាន់បញ្ជាក់ថាខ្លួន ពុំអាចរួមរស់ជាមួយគ្នាតទៅទៀតបាន។

មូលហេតុជាអាទិ៍មានដូចខាងក្រោមនេះ :

១- ការចុះចោលលំនៅសង្វាសដោយឥតមូលហេតុត្រឹមត្រូវ ហើយឥតមានផ្គត់ផ្គង់ស្បៀងអាហារ និង ទំនុកបំរុងកូនសោះ។

២- វាយដំ ឃោរឃៅ ធ្វើទុក្ខបុកម្នេញ ប្រមាថមើលងាយធ្ងន់ធ្ងរចំពោះសហព័ទ្ធ ឬ ចំពោះបុព្វញាតិរបស់ សហព័ទ្ធនេះ។

៣- មានចរិយាផ្ទុយពីសីលធម៌ ឬ ប្រព្រឹត្តអនាចារ

៤- អពលានុភាពនៃលិង្គ

៥- បែកគ្នាអស់រយៈពេលជាង ១ ឆ្នាំ។

មាត្រា៤០:

ប្ដី ប្រពន្ធអាចលែងលះគ្នាដោយស្ម័គ្រចិត្តបាន។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

ផ្នែកទី ២: អំពីនីតិវិធីនៃការលែងលះគ្នា

មាត្រា៤១:

ការសំរេចអំពីការលែងលះគ្នា ជាសមត្ថកិច្ចរបស់តុលាការប្រជាជនខេត្ត ក្រុងខាងលំនៅ របស់ចុងចម្លើយ។

មាត្រា៤២:

បណ្តឹងសុំលែងលះគ្នា ត្រូវធ្វើជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ចុះមូលហេតុដែលនាំអោយលែងលះ គ្នា។

បណ្តឹងនោះត្រូវដើមចោទយកទៅជូនតុលាការប្រជាជនខេត្ត ក្រុងផ្ទាល់ក៏បាន ឬ ជូនគណៈប្រជាជនឃុំ ឬ សង្កាត់ខាងលំនៅរបស់ចុងចម្លើយ ដោយខ្លួនឯងផ្ទាល់ក៏បាន។

ក្នុងករណីខាងក្រោយនេះ គណៈកម្មាធិការប្រជាជនឃុំ ឬ សង្កាត់ត្រូវធ្វើការផ្សះផ្សាក្នុងរយៈ ១៥ ថ្ងៃ ក្រោយពីបានទទួលពាក្យបណ្តឹង។ បើផ្សះផ្សាពុំបានសំរេចត្រូវបញ្ជូនសំណុំរឿងជាបន្ទាន់ទៅតុលាការ ប្រជាជនខេត្ត ក្រុង។

មាត្រា៤៣:

តុលាការប្រជាជនខេត្ត ក្រុង ត្រូវអញ្ជើញអ្នកប្តឹងអោយចូលមក ហើយសំរួលយ៉ាងណាតាមដែលខ្លួនយល់ឃើញ ដើម្បីបញ្ចូលចិត្តអ្នកនោះអោយឈប់ប្តឹង លើកលែងតែតុលាការប្រជាជនខេត្ត ក្រុងយល់ឃើញថា ពាក្យសុំលែងលះគ្នានេះមានអាងហេតុធ្ងន់ធ្ងរណាស់។

មាត្រា៤៤:

ក្រោយពីពេលបានទទួលបណ្តឹងសុំលែងលះ បើយល់ឃើញថាការចាំបាច់ តុលាការប្រជាជន ខេត្ត ក្រុង អាចចាត់វិធានការបណ្តោះអាសន្នបានដូចជាការបំបែកលំនៅប្តី ប្រពន្ធ ការអោយថែរក្សាកូន ថែរក្សាទ្រព្យសម្បត្តិ ការផ្តល់អាហារកិច្ច។ ក្នុងករណីនេះ មេធាវីនៃគូភាគីអាចចូលរួមស្តាប់បាន។

មាត្រា៤៥:

ប្រសិនបើដើមចោទនៅតែទទួលសុំលែង តុលាការប្រជាជនខេត្ត ក្រុង ត្រូវអញ្ជើញប្តី ប្រពន្ធ អោយចូលមកកាន់តុលាការជាប្រញាប់ ដើម្បីធ្វើការផ្សះផ្សា។

ក្នុងករណីនេះ មេធាវីមិនត្រូវចូលរួមស្តាប់ទេ។

មាត្រា៤៦:

ប្រសិនបើផ្សះផ្សាចំពោះមុខដើមចោទ និង ចុងចម្លើយហើយនៅតែពុំបានសំរេច តុលាការ ប្រជាជនខេត្ត ក្រុង អាចធ្វើការផ្សះផ្សាជាលើកទី ២ បាន។

មាត្រា៤៧:

ប្រសិនបើនៅពេលផ្សះផ្សាលើកទី១ ដើមចោទ ឬ ចុងចម្លើយដែលបានទទួលដីកាអញ្ជើញដោយត្រឹមត្រូវ ហើយមិនបានមកបង្ហាញខ្លួនតាមការអញ្ជើញនោះ តុលាការប្រជាជនខេត្ត ក្រុង ត្រូវ អញ្ជើញភាគីទាំងពីរនោះជាលើកទី ២ ដើម្បីធ្វើការផ្សះផ្សា។

មាត្រា៤៨:

ប្រសិនបើដើមចោទដែលបានទទួលដីកាអញ្ជើញដោយត្រឹមត្រូវ ហើយមិនបានមកកាន់ តុលាកាប្រជាជនខេត្ត ក្រុង ទាំងលើកទី ១ ទាំងលើកទី ២ ដោយគ្មានមូលហេតុនោះត្រូវចាត់ទុកថាសុខ ចិត្តឈប់ប្តឹង។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

មាត្រា៤៩:

ប្រសិនបើចុងចម្លើយបានទទួលដីកាអញ្ជើញដោយត្រឹមត្រូវ ហើយនៅតែមិនព្រមចូលមក កាន់តុលាការប្រជាជនខេត្ត ក្រុង ទាំងលើកទី ១ ទាំងលើកទី ២ ដោយគ្មានមូលហេតុនោះ ត្រូវចាត់ទុកថាមិនព្រមសះជានឹងគ្នា។

មាត្រា៥០:

ប្រសិនបើអ្នកដែលមិនបានមកតាមដីកាអញ្ជើញលើកទី១ មិនមែនជាអ្នកមិនបានមកលើក ទី ២ ទេ តុលាការប្រជាជនខេត្ត ក្រុង ត្រូវអញ្ជើញភាគីនោះមកផ្សះផ្សាជាលើកទី៣។

មាត្រា៥១:

ការផ្សះផ្សាម្តងៗ ត្រូវអោយឃ្លាតពីគ្នា ១ ខែយ៉ាងឆាប់ និង ២ ខែយ៉ាងយូរ។

មាត្រា៥២:

ក្នុងការផ្សះផ្សាម្តងៗ ទោះបីបានលទ្ធផលយ៉ាងណាក្តី ត្រូវចុះក្នុងកំណត់ហេតុបញ្ជាក់អំពីការផ្សះផ្សា បានសំរេច មិនបានសំរេច ឬ ភាគីមិនបានចូល ហើយចៅក្រមទទួលបន្ទុកការផ្សះផ្សាត្រូវចុះហត្ថលេខាលើកំណត់ហេតុនោះជាមួយភាគីវត្តមាន និង លេខាធិការក្រឡាបញ្ជី។

មាត្រា៥៣:

បើការផ្សះផ្សាមិនបានសំរេច តុលាការប្រជាជនខេត្ត ក្រុង ត្រូវអញ្ជើញប្តី ប្រពន្ធអោយ ចូលមកកាន់តុលាការប្រជាជន ដើម្បីជំនុំជំរះ។

មាត្រា៥៤:

ប្រសិនបើដើមចោទ ត្រូវបានតុលាការប្រជាជនអញ្ជើញដោយត្រឹមត្រូវ ហើយមិនបានមកបង្ហាញខ្លួនចំពោះតុលាការប្រជាជន និង មិនបានជូនសេចក្តីដោះសារ ឬ មិនបានសុំអោយបង្អង់កាត់សេចក្តី ទៅថ្ងៃក្រោយទេ នោះត្រូវចាត់ទុកថាសុខចិត្តឈប់ប្តឹងវិញហើយ។

ក្នុងករណីនេះត្រូវចេញសាលក្រមចំណាយរឿងក្តីនោះចោល។

មាត្រា៥៥:

ប្រសិនបើចុងចម្លើយមិនបានចូលមកកាន់តុលាការប្រជាជនក្នុងល័ក្ខខ័ណ្ឌដូចខាងលើនេះដែរ ហើយបើយល់ឃើញថា ហេតុដែលដើមចោទប្តឹងនោះមានភស្តុតាងពិតប្រាកដហើយតុលាការប្រជាជនអាចសំរេចសេចក្តីអោយលែងលះគ្នាបាន។

បើបណ្តឹងនោះមិនទាន់មានភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់ទេ តុលា ការប្រជាជនត្រូវធ្វើការអង្កេតស៊ើបសួរអំពីរឿងនោះ។

មាត្រា៥៦:

បើចុងចម្លើយប្រកែកថា សេចក្តីដែលប្តឹងពីខ្លួននោះមិនពិតទេ តុលាការប្រជាជនត្រូវបញ្ជាអោយធ្វើការអង្កេតស៊ើបសួរ។

មាត្រា៥៧:

ក្នុងរឿងដែលលែងលះគ្នា បើមានការត្រូវអង្កេតស៊ើបសួរ តុលាការប្រជាជនត្រូវធ្វើការអង្កេតស៊ើបសួរជាបន្ទាន់ ត្រូវបង្គាប់អោយគូភាគីជូនភស្តុតាងចាំបាច់នានា អញ្ជើញសាក្សីដែលមាន ប្រយោជន៍ក្នុងរឿងនេះ និង ចាត់វិធានការទូទៅបើយល់ឃើញថាគួរចាត់។

មាត្រា៥៨:

ក្នុងករណីសុំលែងលះដោយព្រមព្រៀងគ្នា បើក្រោយពីការអង្កេតស៊ើបសួរឃើញថា ការសុំលែងលះគ្នានោះ ធ្វើដោយគ្មានការបង្ខិតបង្ខំ និង ដោយស្ម័គ្រចិត្តពិតប្រាកដ តុលាការប្រជាជន ត្រូវសំរេច អោយលែងលះគ្នា។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

មាត្រា៥៩:

ក្នុងករណីសុំលែងលះដោយឯកតោភាគី បើក្រោយពីការអង្កេតស៊ើបសួរឃើញថា ស្ថានភាពរវាងប្តី ប្រពន្ធមានភាពធ្ងន់ធ្ងរ ការរួមរស់ជាមួយគ្នាមិនអាចពន្យារយូរបាន គោលបំណងអាពាហ៍ ពិពាហ៍លែងបានសំរេច តុលាការប្រជាជនត្រូវសំរេចអោយលែងលះគ្នា ។

មាត្រា៦០:

តុលាការប្រជាជនអាចធ្វើការស៊ើបសួរ និង ធ្វើការជំនុំជំរះ ដោយសម្ងាត់បាន ។

មាត្រា៦១:

ការវិនិច្ឆ័យដល់អង្គសេចក្តី ត្រូវតែធ្វើក្នុងរយៈ ១៥ ថ្ងៃ គិតពីថ្ងៃអង្កេតស៊ើបសួររួចមក ។

មាត្រា៦២:

តាមគោលការណ៍សាលក្រមលែងលះគ្នាត្រូវសំរេចនៅចំពោះមុខគូក្តី ។

ប្រសិនបើសាលក្រមនោះជាសាលក្រមកំបាំងមុខ គូក្តីអាចប្តឹងទាស់បានក្នុងរយៈ ១៥ ថ្ងៃ។ រយៈពេលនេះ គិតពីថ្ងៃដែលបានអោយដំណឹងពីសាលក្រមកំបាំងមុខដល់គូក្តីផ្ទាល់ ឬ ដល់លំនៅរបស់គូក្តី ។

មាត្រា៦៣:

បណ្តឹងទាស់នឹងសាលក្រមកំបាំងមុខ ត្រូវធ្វើដោយសាមីខ្លួន ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ឬ ដោយផ្ទាល់មាត់នៅតុលាការប្រជាជនខេត្ត ក្រុង។ បណ្តឹងទាស់នាំអោយផ្អាកការអនុវត្តសាលក្រម ។

មាត្រា៦៤:

ប្រសិនបើផុតរយៈពេលប្តឹងទាស់ សាលក្រមកំបាំងមុខនឹងទៅជាសាលក្រមស្ថាពរ ។

មាត្រា៦៥:

ប្រសិនបើអ្នកប្តឹងទាស់បានប្តឹងក្នុងរយៈពេលកំណត់ ប៉ុន្តែមិនបានចូលខ្លួនមកក្នុងពេលជំនុំជំនះ ដោយគ្មានមូលហេតុ នោះសាលក្រមកំបាំងមុខត្រូវតំកល់ទុកជាបានការ និង ទៅជាសាលក្រម ស្ថាពរ ។

មាត្រា៦៦:

ប្រសិនបើបណ្តឹងទាស់ត្រឹមត្រូវតាមទម្រង់ច្បាប់ តុលាការប្រជាជនខេត្ត ក្រុង ត្រូវពិនិត្យ និង ជំនុំជំរះសាជាថ្មីលើអង្គសេចក្តី ។

តុលាការប្រជាជនអាចតំកល់ កែប្រែ ឬ បដិសេធសាលក្រមកំបាំងមុខដែលបានសំរេចសេចក្តីលើកមុន បាន កុំអោយតែបំពានលើច្បាប់ ឬ គោលការណ៍នៃច្បាប់ ។

មាត្រា៦៧:

កាលបើសាលក្រមលែងលះជាសាលក្រមស្ថាពរ តុលាការប្រជាជនខេត្ត ក្រុងត្រូវចាត់ ចែងអោយចម្លងសេចក្តីវិនិច្ឆ័យនៃសាលក្រមស្ថាពរនោះចុះនៅរឹមទំព័រនៃសំបុត្រអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលត្រូវរលាយ ។

មាត្រា៦៨:

ប្រសិនបើប្រពន្ធមានផ្ទៃពោះ ប្តីអាចនឹងសុំលែងលះបាន លុះត្រាតែប្រពន្ធនោះសំរាលកូន រួច បាន ១ ឆ្នាំសិន ។

ការបន្ថយសិទ្ធិខាងលើមិនត្រូវអនុវត្តលើនារីទេ ។ នារីអាចសុំលែងលះបាននៅពេលមានផ្ទៃពោះ ។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

ផ្នែកទី ៣: អំពីអានុភាពនៃការលែងលះគ្នា

មាត្រា៦៩:

ការលែងលះគ្នា រំសាយអានុភាពអាពាហ៍ពិពាហ៍ចាប់តាំងពីថ្ងៃដែលការលែងលះគ្នានោះ ទៅជាស្ថាពរ។

មាត្រា៧០:

ក្នុងករណីនៃការលែងលះគ្នា ទ្រព្យសម្បត្តិត្រូវបែងចែកទៅតាមការព្រមព្រៀងនៃភាគីទាំងសងខាង។ បើគ្មានការព្រមព្រៀង សហព័ទ្ធម្នាក់ៗត្រូវយកតែទ្រព្យសម្បត្តិផ្ទាល់របស់ខ្លួនដែលមានមុនរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ និង ទ្រព្យសម្បត្តិដែលខ្លួនបានទទួលជាមត៌កក្តី ជាអំណោយក្តី ជាអច្ច័យទានក្តី ក្នុងរយៈមានចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍ប៉ុណ្ណោះ។

ក្រៅពីនេះ សហព័ទ្ធម្នាក់ៗមានសិទ្ធិត្រូវបានទ្រព្យសម្បត្តិរួមពាក់កណ្តាលម្នាក់។

ប៉ុន្តែក្នុងករណីពិសេស និង តាមសំណើរបស់សហព័ទ្ធណាមួយ តុលាការប្រជាជនអាចសំរេចសេចក្តីចែកទ្រព្យសម្បត្តិរួម ផ្សេងពីគោលការណ៍ខាងលើបាន ដោយគិតទៅដល់ផលប្រយោជន៍របស់កូន និង ផលិតកម្ម។

ការងារនៃគេហកិច្ច ត្រូវចាត់ទុកជាមានតម្លៃស្មើនឹងការងារផលិតកម្ម។

មាត្រា៧១:

ប្រសិនបើទ្រព្យសម្បត្តិផ្ទាល់របស់សហព័ទ្ធណាម្នាក់ ត្រូវសហព័ទ្ធម្នាក់ទៀតបំផ្លាញ សហព័ទ្ធនេះ ត្រូវតែសងតំលៃទ្រព្យនោះវិញ។

មាត្រា៧២:

សាលក្រមដែលកាត់អោយប្តីប្រពន្ធលែងលះគ្នានោះ ត្រូវសំរេចអំពីអំណាចមេបាដែលត្រូវប្រគល់អោយទៅឪពុក ឬ ទៅម្តាយ ហើយនឹងត្រូវសំរេចអំពីការប្រាស្រ័យទាក់ទងរវាងឪពុក ម្តាយ និង កូននោះផង។

មាត្រា៧៣:

ដើម្បីផលប្រយោជន៍របស់កូន ការអោយភាគីណាមួយរក្សាកូន ត្រូវសំរេចតាមការយល់ព្រមនៃប្តីប្រពន្ធដែលលែងលះគ្នានោះ ។ តាមគោលការណ៍កូនដែលនៅបៅដោះត្រូវអោយទៅម្តាយ រក្សា។

ក្នុងករណីដែលគូភាគីទាំងសងខាងមិនឯកភាពគ្នាលើការរក្សាកូន តុលាការប្រជាជនត្រូវសំរេច។

មាត្រា៧៤:

ឪពុក ឬម្តាយដែលលែងលះគ្នា ត្រូវជួយផ្គត់ផ្គង់ ជួយបីបាច់រក្សា ជួយផ្តល់សោហ៊ុយ អប់រំ និង រៀនសូត្រដល់កូន តាមលទ្ធភាពរបស់ខ្លួន។

កំរិតអាហារកិច្ចដែលត្រូវអោយទៅកូន ត្រូវសំរេចតាមការព្រមព្រៀងនៃសហព័ទ្ធដែលលែងលះគ្នា។

ក្នុងករណីដែលគូភាគីទាំងសងខាងមិនឯកភាពគ្នា តុលាការប្រជាជនត្រូវសំរេចដោយផ្អែកទៅតាមលទ្ធ ភាពរបស់សហព័ទ្ធម្នាក់ៗ។

អាហារកិច្ចត្រូវផ្តល់អោយកូនរហូតដល់កូនមាននីតិភាព។

មាត្រា៧៥:

ភាគីដែលមិនបានរក្សាកូន មានសិទ្ធិទៅសួរសុខទុក្ខកូន។ ភាគីដែលទទួលសិទ្ធិរក្សាកូនត្រូវ បង្កលក្ខណៈងាយស្រួលគ្រប់បែបយ៉ាងដល់ភាគីម្ខាងទៀត។

ភាគីដែលមិនបានរក្សាកូន មានសិទ្ធិប្តឹងទៅតុលាការប្រជាជនគ្រប់ពេលវេលាអោយដកសិទ្ធិរក្សាកូនពី ភាគីម្ខាងនោះបាន បើមានការប៉ះពាល់ដល់ផលប្រយោជន៍របស់កូន។

មាត្រា៧៦:

ក្នុងករណីលែងលះគ្នា ភាគីដែលគ្មានកំហុស ហើយខ្វះខាត អាចស្នើសុំអាហារកិច្ចពីភាគីម្ខាងទៀតបាន។ ភាគីខាងក្រោយនេះ ត្រូវតែជួយឧបត្ថម្ភទៅតាមលទ្ធភាពរបស់ខ្លួន។

កំរិតអាហារកិច្ចត្រូវសំរេចតាមការយល់ព្រមរបស់គូភាគីទាំងសងខាង។

ក្នុងករណីដែលគូភាគីទាំងសងខាងមិនឯកភាពគ្នា តុលាការប្រជាជនត្រូវសំរេចសេចក្តី។ បើជនដែលទទួលអាហារកិច្ច រៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ថ្មីទៀត ជននោះឈប់មានសិទ្ធិទទួលអាហារកិច្ចទៀតហើយ។

មាត្រា៧៧:

តុលាការប្រជាជនខេត្ត ក្រុង អាចកែប្រែដោយបង្កើន ឬ បន្ថយកំរិតអាហារកិច្ចបាន បើមានសំណូមពររបស់ភាគីម្ខាង។ ការបង្កើន ឬ បន្ថយកំរិតអាហារកិច្ចនោះត្រូវធ្វើឡើងតាមលទ្ធភាព នៃភាគីដែលផ្តល់អាហារកិច្ច និង តាមសេចក្តីត្រូវការនៃភាគីដែលទទួលអាហារកិច្ច។

អាហារកិច្ចអាចផ្តល់អោយជាទឹកប្រាក់ ឬ ជារបស់។

មាត្រា៧៨:

ការមិនព្រមបង់អាហារកិច្ចដូចបានចែងខាងលើនេះ ចាត់ទុកជាបទល្មើសព្រហ្មទណ្ឌដែល នឹងត្រូវផ្តន្ទាទោសតាមច្បាប់ជាធរមាន បើកាលណាមានភស្តុតាងបញ្ជាក់ថាជនដែលត្រូវផ្តល់អាហារកិច្ចនោះមិនស្មោះត្រង់។

ជំពូកទី ៤: អំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍នៅឯបរទេស និង អាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយបរទេស

ផ្នែកទី ១: អំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍

មាត្រា៧៩:

អាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងពលរដ្ឋកម្ពុជា និង ពលរដ្ឋកម្ពុជា ឬ រវាងពលរដ្ឋកម្ពុជា និង ជនបរទេសដែលរស់នៅឯបរទេស ត្រូវប្រព្រឹត្តទៅនៅចំពោះមុខមន្ត្រីអត្រានុកូលដ្ឋាន នៃស្ថានទូត ឬ ស្ថានកុងស៊ុល នៃរដ្ឋកម្ពុជាប្រចាំនៅប្រទេសដែលគូភាគីមានទីលំនៅ។

ក្នុងករណីដែលអាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងពលរដ្ឋកម្ពុជា និង ពលរដ្ឋកម្ពុជា និង អាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងពលរដ្ឋកម្ពុជា និង ជនបរទេស បានប្រព្រឹត្តទៅត្រឹមត្រូវតាមទំរង់នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ ដែលមានចែងក្នុងច្បាប់នៃកន្លែងរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ អាពាហ៍ពិពាហ៍នោះ ត្រូវបានទទួលស្គាល់យកជាការបាននៅរដ្ឋកម្ពុជា ប្រសិនបើអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះមិនផ្ទុយនឹងបទប្បញ្ញត្តិច្បាប់នៃរដ្ឋកម្ពុជា។

លិខិតបញ្ជាក់អាពាហ៍ពិពាហ៍ ឬ សេចក្តីចម្លងលិខិតអាពាហ៍ពិពាហ៍នេះ ត្រូវយកមកចុះក្នុងបញ្ជីអាពាហ៍ពិពាហ៍នៃស្ថានទូត ឬ ស្ថានកុងស៊ុលនៃរដ្ឋកម្ពុជា ឬ បើគូស្វាមីភរិយាមកតាំងទីលំនៅ៧រដ្ឋកម្ពុជា ត្រូវយកមកចុះក្នុងបញ្ជីអាពាហ៍ពិពាហ៍នៅឃុំ ឬ សង្កាត់ ដែលមកតាំងទីលំនៅនោះ។

មាត្រា៨០:

អាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងពលរដ្ឋកម្ពុជា និង ជនបរទេសនៅរដ្ឋកម្ពុជា ត្រូវប្រព្រឹត្តទៅតាមច្បាប់ នៃរដ្ឋកម្ពុជា។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

ផ្នែកទី **២:** អំពីការរំលាយអាពាហ៍ពិពាហ៍

មាត្រា៨១:

ការរំលាយអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលធ្វើនៅឯបរទេសរវាងពលរដ្ឋកម្ពុជា និង ពលរដ្ឋកម្ពុជា ឬ រវាងពលរដ្ឋកម្ពុជា និង ជនបរទេសដែលរស់នៅឯបរទេស ត្រូវបានទទួលស្គាល់យកជាការបាននៅរដ្ឋកម្ពុជា។

- ការរំលាយអាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងពលរដ្ឋកម្ពុជា និង ជនបរទេស ឬ ការរំលាយអាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងជនបរទេស និង ជនបរទេសនៅរដ្ឋកម្ពុជា ត្រូវធ្វើតាមច្បាប់នៃរដ្ឋកម្ពុជា។
- តុលាការប្រជាជននៃរដ្ឋកម្ពុជា មានសមត្ថកិច្ចសំរេចលើបណ្តឹងសុំរំលាយអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់សហព័ទ្ធ ណាមួយដែលចូលមកតាំងទីលំនៅ។ រដ្ឋកម្ពុជា។

ជំពូកទី ៥: អំពីគ្រួសារ

ផ្នែកទី ១ : អំពីកូនមានខាន់ស្លា

មាត្រា៨២:

កូននឹងទុកជាកូនមានខាន់ស្លា លុះត្រាតែកូននោះកើតមកពីឪពុកម្តាយដែលបានរៀប អាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយគ្នា និង លុះត្រាតែម្តាយនៃកូននោះមានគភ៌ក្នុងរយៈពេលដែលឪពុកម្តាយនៅជាប់ចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍នឹងគ្នា បានន័យថា កូនដែលកើត ១៨០ថ្ងៃយ៉ាងតិច ក្រោយថ្ងៃរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ ឬ ក្នុង រយៈពេល ៣០០ថ្ងៃ គិតពីថ្ងៃដាច់ចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍។

មាត្រា៨៣:

កូនដែលកើតក្នុងរយៈវេលាតិចជាង ១៨០ ថ្ងៃ គិតពីថ្ងៃរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍នឹងទុកថាជា កូនរបស់ប្តីនៃម្តាយបាន កាលបើមានភស្តុតាងច្បាស់ថាប្តីនេះបានដឹងថា ប្រពន្ធរបស់ខ្លួនមានផ្ទៃពោះតាំង ពីមុនថ្ងៃរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍មកម្ល៉េះ ឬ ក៏ព្រមទទួលស្គាល់ថាខ្លួនជាឪពុករបស់កូននោះ។ បើមិនដូច្នេះទេ ប្តីរបស់ម្តាយនៃកូននោះអាចបដិសេធថាខ្លួនមិនមែនជាឪពុករបស់កូននោះបាន ដោយមិនចាំបាច់បង្ហាញ ភស្តុតាងថាខ្លួនមិនមែនជាឪពុក។

មាត្រា៨៤:

កូនដែលកើតក្នុងលក្ខខណ្ឌនៃពេលដែលមានចែងក្នុងមាត្រា ៨២ ជាភស្តុតាងយ៉ាងមាំ តម្រូវអោយសន្មតថាប្តីនៃម្តាយគឺពិតជាឪពុករបស់កូននោះ។ ប្តីនៃម្តាយអាចមិនទទួលស្គាល់ថាកូននោះ ជាកូនរបស់ខ្លួនបាន លុះណាតែប្តីនោះប្តឹងបដិសេធបិតុភាព។

មាត្រា៨៥:

ការប្តឹងប្រកែកមិនទទួលស្គាល់បិតុភាព ត្រូវប្តីប្តឹងពីម្តាយ និង ពីកូន ចំពោះមុខតុលាការ ប្រជាជនខាងលំនៅនៃម្តាយក្នុងរយៈពេល ២ ខែគិតពីថ្ងៃដែលខ្លួនបានដឹងពីកំណើតនៃកូននោះ។

មាត្រា៨៦:

ប្តីត្រូវជូនភស្តុតាងថា កាលប្រពន្ធខ្លួនមានគភ៌ក្នុងរយៈពេលដែលច្បាប់បានកំណត់នោះ ខ្លួនមានវិបត្តិខាងរូបកាយ មិនអាចរួមដំណេកជាមួយម្តាយនៃកូននោះបានទេ។ វិបត្តិខាងរូបកាយដែលពុំ អាចអោយរួមដំណេកបាននោះ អាចកើតមកពីហេតុ ២ យ៉ាង :

១- ប្តី ប្រពន្ធរស់នៅដាច់ឆ្ងាយពីគ្នា

២- ប្តីគ្មានពលានុភាពបណ្តាលមកពីកាយវិកលកម្ម ដែលមិនអាចអោយបន្តពូជបាន។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

មាត្រា៨៧:

ទាយាទខាងប្តី អាចនឹងប្តឹងបដិសេធកូននោះជួសបាន ក្នុងរយៈពេលដែលមានចែងក្នុង មាត្រា ៨៥ ប្រសិនបើប្តីនោះមិនអាចប្តឹងបាន ដោយប្តីនោះស្លាប់ បាត់ខ្លួន ឬ ក៏ឆ្កួតលីលា។

ទាយាទខាងប្តីអាចនឹងបន្តការប្តឹងបដិសេធកូននោះបាន ប្រសិនបើក្នុងរយៈពេលដែលមានចែងក្នុងមាត្រា ៨៥ ប្តីនោះបានប្តឹងបដិសេធរួចហើយ ហើយស្លាប់បាត់ខ្លួន ឬ ក៏ឆ្កួតលីលា។

មាត្រា៨៨:

សាលក្រមដែលសំរេចទទួលបណ្តឹងបដិសេធនោះទុកជាត្រឹមត្រូវ ត្រូវបង្គាប់អោយលុប ឈ្មោះប្តីនោះចេញពីបញ្ជីសំបុត្រកំណើតរបស់កូន ហើយអោយដកត្រកូលឪពុកចេញពីកូនដោយយក ត្រកូលម្តាយដាក់ជំនួសវិញ។

មាត្រា៨៩:

ត្រូវបញ្ជូនសេចក្តីសំរេចនៃសាលក្រម ទៅអោយមន្ត្រីអត្រានុកូលដ្ឋានដែលបានធ្វើសំបុត្រ កំណើតរបស់កូននោះ ដើម្បីអោយចម្លងដាក់ក្នុងបញ្ជីសំបុត្រកំណើត ហើយចុះនិទ្ទេសនៅរឹមទំព័រនៃ សំបុត្រកំណើតដែលត្រូវកែនោះ។

ផ្នែកទី **២:** អំពីកូនឥតខាន់ស្លា

មាត្រា៩០:

ដែលហៅថាកូនឥតខាន់ស្លា គឺកូនដែលកើតពីឪពុកម្តាយគ្មានចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍។

មាត្រា៩១:

នៅពេលធ្វើសំបុត្រកំណើត បើឪពុកម្តាយដែលគ្មានចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍ បានឆ្លើយទទួលស្គាល់ដោយជាក់លាក់នៅចំពោះមុខមន្ត្រីអត្រានុកូលដ្ឋានថា កូនដែលកើតមកនោះជាកូនរបស់ខ្លួន នោះ ត្រូវចាត់ទុកឪពុកម្តាយនេះ ថាឪពុកម្តាយរបស់កូននោះ។

មាត្រា៩២:

បើមានតែឪពុក ឬ មានតែម្តាយឆ្លើយទទួលស្គាល់តែម្នាក់ឯងទេ កូននោះត្រូវចាត់ទុក ជាកូនរបស់អ្នកដែលបានឆ្លើយទទួលស្គាល់តែម្នាក់ឯងប៉ុណ្ណោះ។

មាត្រា៩៣:

ក្រោយពេលដែលឪពុក ឬ ម្តាយបានប្តឹងចុះកំណើតកូន ឪពុក ឬ ម្តាយណាដែលមិនទាន់ទទួលស្គាល់ ឪពុក ឬ ម្តាយនោះអាចប្តឹងសុំទទួលស្គាល់កូនជាក្រោយបាន។

មាត្រា៩៤:

កូនឥតខាន់ស្លាដែលឪពុកម្តាយបានទទួលស្គាល់នឹងទៅជាកូនមានខាន់ស្លាបាន បើក្រោយពីកំណើតរបស់កូននោះ ឪពុកម្តាយរបស់កូននោះបានចុះអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយគ្នា។

ការទទួលស្គាល់កូន អាចធ្វើនៅមុនពេលចុះអាពាហ៍ពិពាហ៍ ធ្វើដំណាលគ្នានឹងពេលចុះអាពាហ៍ពិពាហ៍ ឬ ក្រោយពេលចុះអាពាហ៍ពិពាហ៍ក៏បាន។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

ផ្នែកទី ៣៖ អំពីការស្វែងរកបិតុភាព ឬ មាតុភាពនៃកូនឥតខាន់ស្លា

មាត្រា៩៥:

បើគ្មានលិខិតអ្វីទទួលស្គាល់ដោយស្ម័គ្រចិត្តនូវកូនឥតខាន់ស្លាទេ នោះតុលាការប្រជាជន អាចតម្រូវអោយឪពុក ឬ ម្តាយទទួលស្គាល់កូននោះបាន។

មាត្រា៩៦:

កូនឥតខាន់ស្លាដែលឪពុក ឬ ម្តាយមិនបានទទួលស្គាល់ មានសិទ្ធិប្តឹងសុំអោយតុលាការ ប្រជាជនរកឪពុក ឬ រកម្តាយអោយខ្លួនបាន។

មាត្រា៩៧:

បណ្តឹងសុំអោយតុលាការប្រជាជន តម្រូវអោយឪពុក ឬ ម្តាយទទួលស្គាល់នោះអាចធ្វើឡើងក្នុងរយៈពេល ២ ឆ្នាំ គិតពីថ្ងៃដែលកូននោះមាននីតិភាព។

នីតិភាពត្រូវកំណត់ចាប់តាំងពីអាយុ ១៨ ឆ្នាំឡើងទៅ។

ក្នុងពេលដែលកូនឥតខាន់ស្លានៅក្នុងអនីតិភាពនៅឡើយ អ្នកអាណាព្យាបាលរបស់កូននោះ មានសិទ្ធិប្តឹងជួស សុំអោយតុលាការប្រជាជនរកមាតុភាព អោយកូននោះ។

មាត្រា៩៨:

តុលាការប្រជាជន អាចត្រូវអោយនារីជាម្តាយទទួលស្គាល់កូនឥតខាន់ស្លាបានបើមាន ភស្តុតាងបញ្ជាក់ថា :

ក- នារីនោះបានបង្កើតកូនប្រាកដមែន

ខ- អត្តសញ្ញាណរបស់កូនដែលនារីនោះបានបង្កើត និង អត្តសញ្ញាណរបស់កូនដែលប្តឹងទាមទារមាតុភាព នោះ មិនខុសប្លែកពីគ្នា។

ភស្តុតាងអាចបង្ហាញបានតាមគ្រប់មធ្យោបាយ។

មាត្រា៩៩:

តុលាការប្រជាជនអាចតំរូវអោយបុរសជាឪពុកទទួលស្គាល់កូនឥតខាន់ស្លាបាន :

១- បើបុរសនោះបាននាំពង្រត់ ឬ បានចាប់សេពសន្ថវៈនារីជាម្តាយដោយរំលោភ ហើយបើសម័យនាំពង្រត់ ឬ ចាប់រំលោភសេពសន្ថវៈនោះត្រូវគ្នានឹងសម័យដែលនារីនោះមានគភ៌។

២- បើបុរសនោះបានខ្លួននារីដោយឧបាយកលបោកបញ្ឆោតដោយការរំលោភអំណាច ឬ ដោយការសន្យា ថានឹងរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយនារីនោះ។

៣- បើមានភស្តុតាងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរពីបុរសនោះ បង្ហាញអោយឃើញច្បាស់ថា បុរសនោះពិតជា ឪពុករបស់កូននោះ។

៤- បើបុរស និង នារីជាឪពុក និង ជាម្តាយរបស់កូននោះ បានរួមរស់នឹងគ្នាជាអនីតិសង្វាសជាក់ស្តែង ក្នុងសម័យនីត្យានុកូលដែលនារីនោះមានគភ៌។

៥- បើបុរសនោះបានផ្គត់ផ្គង់ ឬ បានចូលរួមក្នុងការបីបាច់រក្សា និង ការអប់រំកូននោះក្នុងឋានៈខ្លួនជា ឪពុក។

មាត្រា១០០:

ពាក្យដែលប្តឹងរកបិតុភាព មិនអាចនឹងទទួលបាន :

១- បើមានភស្តុតាងថានារីជាម្តាយមានទំនាក់ទំនងកាមគុណនឹងប្រុសដទៃទៀត ក្នុងសម័យនីត្យានុកូល ដែលនារីនោះមានគភ៌។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

២- បើក្នុងសម័យនីត្យានុកូលដែលនារីមានគភ៌ បុរសដែលត្រូវប្រកាន់ថាជាឪពុករបស់កូននោះគ្មានលទ្ធ ភាពរួមដំណេកជាមួយនារីជាម្ដាយនោះ ដោយរស់នៅឆ្ងាយពីគ្នា ឬ ដោយមកពីមានគ្រោះថ្នាក់ ដូចមាន ចែងក្នុងមាត្រា ៨៦ ។

មាត្រា១០១:

ក្នុងពេលដែលកូនឥតខាន់ស្លានៅក្នុងអនីតិភាពនៅឡើយ ម្ដាយ ឬ អ្នកអាណាព្យាបាល នៃកូននោះអាចប្ដឹងសុំអោយរកបិតុភាពបាន ។ ភស្តុតាងអាចបង្ហាញបានតាមគ្រប់មធ្យោបាយ ។

មាត្រា១០២:

សាលក្រមដែលកាត់សេចក្ដីអោយទទួលស្គាល់កូនឥតខាន់ស្លា មានអានុភាពដូចគ្នានឹង លិខិតដែលទទួលស្គាល់កូនដោយស្ម័គ្រចិត្តដែរ ។

មាត្រា១០៣:

កូនឥតខាន់ស្លា ត្រូវយកត្រកូលរបស់ឪពុក ឬ ម្ដាយដែលទទួលស្គាល់ខ្លួន ។

ប្រសិនបើឪពុក និង ម្ដាយទាំងពីរនាក់ទទួលស្គាល់ កូននោះ ត្រូវយកត្រកូលរបស់ឪពុក ។

ប្រសិនបើតុលាការប្រជាជន តម្រូវអោយឪពុក ឬ ម្ដាយទទួលស្គាល់កូននោះត្រូវយកត្រកូលរបស់អ្នក ដែលតុលាការតម្រូវអោយទទួលស្គាល់ ។

ប្រសិនបើតុលាការប្រជាជន តម្រូវអោយឪពុក និង ម្ដាយទាំងពីរនាក់ទទួលស្គាល់កូននោះត្រូវយក ត្រកូលរបស់ឪពុក ។

មាត្រា១០៤:

កូនឥតខាន់ស្លា ដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ មានករណីយកិច្ច និង មានសិទ្ធិដូចគ្នានឹងកូន មានខាន់ស្លាដែរ ។

មាត្រា១០៥:

តុលាការប្រជាជន ត្រូវបង្គាប់អោយឪពុក ឬ ម្ដាយផ្ដល់អាហារកិច្ចអោយកូនជាដរាប តាមសមាមាត្រនៃធនធានរបស់ឪពុក ឬ ម្ដាយនោះ ។

អាហារកិច្ចនេះ ត្រូវផ្ដល់អោយកូនតាមការកំណត់នៃសាលក្រម រហូតដល់កូននោះមាននីតិភាព ។

ឪពុក ឬ ម្ដាយអាចត្រូវអោយរួចពីកាតព្វកិច្ចនេះបាន បើខ្លួនព្រមទទួលយកកូននោះទៅចិញ្ចឹមបីបាច់ រក្សា ។

មាត្រា១០៦:

សាលក្រមដែលកាត់សេចក្ដីអោយទទួលស្គាល់កូនឥតខាន់ស្លា អាចនឹងបង្ខំអោយឪពុក សងសោហ៊ុយសំរាលកូន និង ប្រាក់ចំណាយចិញ្ចឹមបីបាច់ រក្សាកូន តាំងពីថ្ងៃដែលកូននោះកើតមក ទៅម្ដាយនៃកូននោះបាន ។

មាត្រា១០៧:

កំណត់ដៃមួយច្បាប់នៃសាលក្រមស្ថាពរ ដែលកាត់សេចក្ដីអោយទទួលស្គាល់កូនឥតខាន់ស្លា ត្រូវផ្ញើទៅមន្ត្រីអត្រានុកូលដ្ឋាននៃទីកន្លែងដែល កូននោះកើត ដើម្បីចុះនិទ្ទេសអំពីបុត្តភាពនេះ នៅរឹមទំព័រនៃសំបុត្រកំណើត ។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

ផ្នែកទី ៤: អំពីសុំកូន

មាត្រា១០៨:

សុំកូន គឺជាកិច្ចសន្យា ដែលចងបុគ្គលពីរនាក់ គឺម្នាក់ហៅថាឪពុកចិញ្ចឹម ឬ ម្តាយចិញ្ចឹម ហើយម្នាក់ទៀតហៅថា កូនចិញ្ចឹម អោយមានចំណងនឹងគ្នា ដូចជាបុត្តភាពមានខាន់ស្លា។

មាត្រា១០៩:

ឪពុក ឬ ម្តាយចិញ្ចឹម ត្រូវមានអាយុលើសពី ២៥ ឆ្នាំ ហើយត្រូវមានអាយុច្រើនជាងកូនចិញ្ចឹមយ៉ាងតិច ២០ ឆ្នាំ។ ឪពុក ឬ ម្តាយចិញ្ចឹម អាចជាពលរដ្ឋកម្ពុជា ឬ ជនបរទេស។

មាត្រា១១០:

គេអាចសុំកូនបានត្រឹម ២ នាក់ប៉ុណ្ណោះ។ ប្រសិនបើកូនដែលសុំមកនោះមានមួយណា ស្លាប់គេអាចសុំកូនមួយនាក់ទៀតបាន។

- កូនចិញ្ចឹម ត្រូវមានអាយុតិចជាង ៨ ឆ្នាំ។

មាត្រា១១១:

សហព័ទ្ធមួយអាចនឹងសុំកូនយកមកចិញ្ចឹមបាន លុះត្រាតែមានការយល់ព្រមពីសហព័ទ្ធរបស់ខ្លួន ។ ក្នុងករណីនេះ កូនចិញ្ចឹមត្រូវទុកជាកូនចិញ្ចឹមរបស់សហព័ទ្ធទាំងពីរនាក់។

មាត្រា១១២:

ដើម្បីអោយការសុំកូនសំរេចទៅបាន ត្រូវមានការព្រមព្រៀងពីឪពុកម្តាយ ឬ អ្នកអាណាព្យាបាលនៃកូនដែលសុំនោះ។

បើជាទារកដែលគេបោះបង់ចោល ត្រូវមានការយល់ព្រមពីរដ្ឋអំណាចឃុំ ឬ សង្កាត់។

មាត្រា១១៣:

កិច្ចសន្យាសុំកូន ត្រូវធ្វើជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ហើយបញ្ជាក់ដោយគណៈកម្មាធិការប្រជាជនឃុំ ឬ សង្កាត់ខាងលំនៅនៃអ្នកសុំ ឬ ខាងលំនៅនៃកូនចិញ្ចឹម។ សេចក្តីនៃកិច្ចសន្យាសុំកូននោះ ត្រូវចុះក្នុងបញ្ជីអត្រានុកូលដ្ឋាន។

តុលាការប្រជាជនអាចបដិសេធកិច្ចសន្យាខាងលើនេះបាន តាមពាក្យប្តឹងសុំ របស់កូនចិញ្ចឹម របស់ជន ទាំងឡាយ ឬ របស់អង្គការផ្សេងៗ ដែលធ្វើឡើងដើម្បីផលប្រយោជន៍របស់កូនចិញ្ចឹមនោះ។

មាត្រា១១៤:

កូនចិញ្ចឹម ត្រូវយកនាមត្រកូលនៃអ្នកសុំ ហើយអាចសិទ្ធិ និង ករណីយកិច្ចដូចគ្នានឹងកូន បង្កើត។

ផ្នែកទី : អំពីទំនាក់ទំនងរវាងឪពុក ម្តាយ និង កូន

មាត្រា១១៥:

ឪពុកម្តាយមានករណីយកិច្ចត្រូវស្រឡាញ់កូន ចិញ្ចឹមបីបាច់រក្សាកូន និង យកចិត្តទុកដាក់អប់រំកូន គឺបណ្តុះគំនិតកូនអោយស្រឡាញ់ការរៀនសូត្រ ស្នេហាមាតុភូមិ មានស្មារតីសាមគ្គី អន្តរជាតិ ស្រឡាញ់ពលកម្ម គោរពទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ គោរពសិទ្ធិ និង ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកដទៃ។ កូនមានករណីយកិច្ចត្រូវស្រឡាញ់ និង គោរពឪពុកម្តាយ ថែទាំរក្សា ឪពុកម្តាយ និង ផ្គត់ផ្គង់សេចក្តី ត្រូវការរបស់ឪពុក ម្តាយ។

មាត្រា១១៦:

ឪពុក ម្តាយ មិនត្រូវធ្វើបាបកូនរបស់ខ្លួន កូនប្រសា កូនចិញ្ចឹម ឬ កូនរបស់ប្តី ឬ របស់ប្រពន្ធមុនឡើយ។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

មាត្រា១១៧:

កូនប្រុស និង កូនស្រី មានសិទ្ធិ និង ករណីយកិច្ចដូចគ្នាក្នុងគ្រួសារ ។

មាត្រា១១៨:

កូនមាននីតិភាពដែលរស់នៅជាមួយឪពុក ម្តាយ មានសេរីភាពក្នុងការជ្រើសរើសមុខរបររបស់ខ្លួន មានសេរីភាពក្នុងការចូលរួមសកម្មភាពនយោបាយ និង សកម្មភាពសង្គម មានសេរីភាពក្នុងការគ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិផ្ទាល់របស់ខ្លួន ម្យ៉ាងវិញទៀត ក៏ត្រូវមានករណីយកិច្ចត្រូវមើលខុសត្រូវដោះស្រាយជីវភាពរួមរបស់គ្រួសារ ។

ផ្នែកទី ៦: អំពីការដកហូតអំណាចមេបា

មាត្រា១១៩:

អាចនឹងត្រូវដកហូតអំណាចមេបា ហើយប្រគល់ទៅអង្គការណាមួយ ឬ ញាតិលោហិតណាមួយចំពោះ ឪពុកម្តាយដែលមានកំហុសដូចខាងក្រោម

- ឪពុក ម្តាយ មានការខ្វះខាតក្នុងការអប់រំ
- ឪពុក ម្តាយ ប្រើអំណាចដោយរំលោភទៅលើកូន ដោយប្រើឧបាយកលផ្សេងៗដើម្បីបង្ខំកូនអោយប្រព្រឹត្តបទល្មើស ឬ អំពើណាមួយប៉ះពាល់ដល់សង្គម ។
- ឪពុក ម្តាយ វាយធ្វើបាបកូនឥតត្រាប្រណី ។
- ឪពុក ម្តាយ ប្រព្រឹត្តផ្ទុយពីសីលធម៌បណ្តាលអោយមានឥទ្ធិពលអាក្រក់ដល់កូន ។

មាត្រា១២០:

តុលាការប្រជាជនអាចនឹងសំរេចដកហូតអំណាចមេបាពីឪពុកម្តាយ ដែលមានកំហុសបាន លុះត្រាតែមានពាក្យប្តឹងសុំរបស់អង្គការរដ្ឋ អង្គការមហាជន រដ្ឋអាជ្ញាអមតុលាការប្រជាជន ឬ ញាតិលោហិតណាមួយនៃឪពុកម្តាយនោះ ។

មាត្រា១២១:

ការហូតអំណាចមេបា បណ្តាលអោយឪពុកម្តាយលែងមានសិទ្ធិដែលខ្លួនធ្លាប់មានពីមុន ចំពោះកូនរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែនៅមានកាតព្វកិច្ចចិញ្ចឹមកូនតទៅរហូតដល់កូននេះចូលនីតិភាព ។ ក្នុងករណីនេះ តុលាការប្រជាជនត្រូវកំណត់កំរិតអាហារកិច្ច ដែលឪពុកម្តាយត្រូវផ្តល់ទៅអោយអង្គការ ឬ ញាតិលោហិតដែលទទួលបន្ទុយចិញ្ចឹមកូននោះ ។

មាត្រា១២២:

ដើម្បីផលប្រយោជន៍របស់កូន ច្បាប់អនុញ្ញាតអោយតុលាការប្រជាជនប្រគល់ទៅឪពុក ម្តាយដែលត្រូវបានដកហូតអំណាចមេបា នូវអំណាចមេបានេះឡើងវិញ ប្រសិនបើឪពុកម្តាយនោះបានកែប្រែគំនិតមារយាទរបស់ខ្លួនបានល្អឡើងវិញ គួរអោយទទួលបន្ទុកអប់រំកូនបាន លើកលែងតែចំពោះកូន ចិញ្ចឹម ។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

ចំពោះខ្មែរផ្ទាល់ ក៏ដូចជាសាខាញាតិ សុទ្ធតែមានញាតិលោហិត និង ញាតិពន្ធ។

ញាតិលោហិត : ញាតិដែលមានឈាមជាមួយគ្នា។

ញាតិពន្ធ : សាច់ថ្លៃ "បងថ្លៃ ប្អូនថ្លៃ ឪពុក-ម្តាយក្មេក និង កូនប្រសា ជីតា-ជីដូនក្មេក និង ចៅប្រសា" ។

សាខាញាតិ : ញាតិដែលចែកចេញជាមែកធាងពីអ្នកបង្កើតរួម ដូចជា មីង មា ក្មួយ បងប្អូនបង្កើត បងប្អូនជីដូនមួយ។

បងប្អូនបង្កើត : កូនដែលកើតពីឪពុក-ម្តាយជាមួយគ្នា គឺរួមឪពុក-ម្តាយ ឬ រួមតែឪពុក គឺឪពុកជាមួយ គ្នា ម្តាយទីទៃ ឬ ក៏រួមតែម្តាយ គឺម្តាយជាមួយគ្នា ឪពុកទីទៃ។